

pojištěném předmětu mu způsobenou. Tvzení dovolání, že pojistka nebyla žalobci doručena a že se tudíž pojišťovací smlouva nestala vůbec účinnou, jest v rozporu se zjištěním odvolacího soudu, podle něhož žalobce dostal pojistku se složenkou až při hlášení škody u jednatele dne 13. prosince 1928, a s další nespornou okolností, že pojišťovna platbu ze dne 13. prosince 1928 přijala. Další námitka dovolacího spisu, že úplným zničením pojištěného předmětu přestává podle § 36 (I.) poj. podm. platnost pojištění, neobstojí, neboť ustanovení to předpokládá, že pojištěný předmět byl zničen před započítáním doby pojišťovací, a znamená dále, že, když byl předmět požárem zničen a požární náhrada zaplacená, není pojištěný vázán dále platiti pojistné premie. Výtka nesporného právního posouzení věci tedy neobstojí.

Čís. 10752.

S hlediska § 31 čís. 5 zákona na ochranu nájemců ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. stačí, že byl pronajat byt rozsahu v něm uvedeného. Lhostejno, zda nový nájemce užívá najatého bytu jen jako bytu. Okolnost, že nový nájemce používal po uzavření smlouvy části bytu, najatého smlouvou jen jako byt, jako obchodní místnosti, a to i se svolením pronajímatelovým, nemůže nic změnit na původním právním stavu, podle něhož byl byt vyloučen z ochrany nájemců, leč by bylo tvrzeno, že se pronajímatel chtěl, dáváje souhlas k jinakému použití části pronajatého bytu než jako bytu, vzdáti práva poskytnutého mu v § 31 zák.

Byla-li dána výpověď k poslednímu dni měsíce, předcházejícího skončení nájemní doby, jest uznati na vystěhovací lhůtu ke 14. příštího měsíce; uplynula-li však tato lhůta v době vynesení rozsudku, jest vysloviti, že se má státi odevzdání ihned.

(Rozh. ze dne 2. května 1931, Rv I 457/31.)

Pronajímatel dal nájemci soudní výpověď ze čtyřpokojového bytu k 30. září 1930. Procesní soud první stolice zrušil výpověď k námitkám žalovaného, že vypovězený byt podléhá ochraně nájemců. Odvolací soud rozsudkem ze dne 31. prosince 1930 ponechal výpověď v platnosti s tím, že jest byt vykliditi a odevzdati ihned. Důvody: Předmětem nájmu byl byt o čtyřech pokojích a kuchyni s příslušenstvím, který podle § 31 čís. 5 zák. na ochr. náj. — uzavření nájemní smlouvy po 1. květnu 1924 jest nesporné — nepodléhá zákonu na ochr. náj. a proto podle smlouvy nebo podle zákona (obč. zákon, c. ř. s.) může býti vypověděn. Výpověď byla dána podle návrhu ze dne 4. července 1930, byla podle zpátečního lístku žalovanému doručena dne 5. července 1930, tedy ve lhůtě § 4 výpovědního a stěhovacího řádu pro Čechy čís. 172/24 sb. z. a n., takže výpověď jest platná a odvolání z rozsudku, kterým byla zrušena, jest vyhověti. Prvým soudcem ve výpovědi ustanovená lhůta k vystěhování dne 30. září 1930 neodpovídá lhůtě § 5 výpovědního a stěhovacího řádu, poněvadž měla běžeti až do

14. října 1930, což však jest bezpředmětné, ana i tato lhůta mezi tím uplynula a podle § 573 c. ř. s. bylo naříditi okamžité vyklizení. Jest se ještě zabývatí otázkou, již prvý soud přikládal takový význam, že výpověď zrušil, prohlásiv ji za neplatnou, totiž, že nájemce s vědomím tehdejší pronájemkyně používal dvou místností jako obchodních a zbytku jako bytu. Odvolací soud nepřikládá této skutečnosti právní význam, poněvadž předmětem nájemní smlouvy, což jest rozhodující, byl byt o čtyřech pokojích a kuchyni. Jak nájemce používá jednotlivých částí bytu, jest vedlejší, nedotýká se ani povahy nájemního poměru, ani smlouvy, ani pronajatých místností a jest posuzovati věc na příklad tak, jako kdyby nájemce používal ze všech najatých místností jen jedné a zbytek nechal prázdný, nepoužitý. Způsob používání nesmí býti směrodatný při posuzování nájemní smlouvy, nájemního poměru a najatého bytu, a to ani tehdy, když pronájemce o tom věděl a byl s tím srozuměn, po případě, jak jest tu zjištěno, když jest tu jednotná nájemní smlouva. Ani skutečnost, že v daňovém přiznání byl byt podle skutečného způsobu užívání uveden, není směrodatná, poněvadž při posouzení věci jest právním základem nájemní smlouva, jejímž předmětem byl a jest právě byt o čtyřech pokojích s příslušenstvím.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Ano bylo zjištěno, že žalovaný najal byt o čtyřech pokojích, jest pro posouzení otázky, zda spadá tento byt pod ustanovení § 31 čís. 5 zákona čís. 48 z roku 1925 sb. z. a n., vedlejší, jak bude níže dovedeno, zda bylo mezi smluvníky ujednáno, že žalovaný může používatí části bytu jako obchodních místností. Byl proto důkaz výsledkem stran dovoláním postrádaný zbytečný podle § 275 c. ř. s. Důsledkem toho není dán ani dovolací důvod § 503 čís. 2 c. ř. s. ani důvod podle § 503 čís. 3 c. ř. s. Ustanovením § 31 čís. 5 uvedeného zákona byla ochrana tohoto zákona odepřena bytům skládajícím se kromě kuchyně a obytného pokoje pro služebné ze čtyř nebo více obytných místností, které byly nebo budou pronajaty po 1. květnu 1924 novému nájemníkovi. Více, než, aby byl aneb že bude pronajat takový byt, zákon nežádá, zejména není jeho předpokladem, že nový nájemce najatého bytu pak jen jako bytu užívá. Nemohla proto ani okolnost, že nový nájemník používal v souzeném případě po uzavření smlouvy části bytu najatého smlouvou jen jako byt jako obchodní místnosti, a to i se svolením pronajímatelovým, nic změnití na původním právním stavu, podle kterého byl takový byt při vzniku nájemního poměru vyloučen z ochrany nájemců, leč že by bylo tvrzeno a prokázáno, že se pronajímatel chtěl, — dáváje souhlas k jinakému použití části pronajatého bytu, než jako bytu, — vzdáti práva poskytnutého mu v § 31 uvedeného zákona. To však žalovaný ani ne tvrdil, tím méně prokázal (srovn. rozh. čís. 8394 sb. n. s.). Za tohoto stavu věci nemůže dovolatel nic dovésti ve svůj prospěch ani z ustanovení § 1098 obč. zák. Není tudíž odůvodněna ani výtka, že odvolací

soud vyložil v souzeném případě nesprávně ustanovení § 31 čís. 5 uvedeného zákona.

Neobstojí ani další výtky, že odvolací soud vyložil nesprávně ustanovení § 573 c. ř. s. Jest správné, že lhůta k vystěhování se běžela v souzeném případě podle § 5 nařízení čís. 172 z roku 1924 sb. z. a n. až do 14. října 1930, a nikoli, jak ve výpovědi bylo uvedeno, jen do 30. září 1930. Okolnost ta byla by však měla jen za následek, kdyby byl první soud nalezl, že žalovaný jest povinen najatý předmět odevzdati, že jej má odevzdati ve lhůtě do 14. října 1930. Nalezl-li však teprve odvolací soud, že žalovaný jest povinen najatý předmět odevzdati, a prošla-li v době vynesení jeho rozsudku již doba nájemní, měl podle § 573 prvý odstavec c. ř. s. vysloviti, že se odevzdání má státi ihned. Tak to odvolací soud učinil a jeho výrok má tudíž oporu v § 573 c. ř. s.

Čís. 10753.

Podnět k zákroku podle čl. 26 obch. zák. může vyjít od kohokoliv. Lhostejno, že jde o firmu v obchodním rejstříku již zapsanou.

Při nové firmě veřejné obchodní společnosti může býti společnice zapsána do obchodního rejstříku jen svým rodinným jménem tak, by podle mluvnice jazyka, jehož použito, bylo zřejmo, že jde o jméno ženy.

(Rozh. ze dne 2. května 1931, R II 132/31.)

Rejstříkový soud zamítl žádost firmy Josef Frankl, akc. společnost v U., by byl zrušen zápis firmy: Josefa Frankla vdova a spol. Důvod y: Soud je toho názoru, že firma: Josefa Frankla vdova a spol. odpovídá čl. 17 obch. zák., a poukazuje v té příčině k rozh. nejv. s. dv., uveřejněná v Manzově vydání obch. zákona u čl. 16 (pozn. 2), jakož i k obdobnému případu uveřejněnému u čl. 17 v pozn. 4. Také s hlediska čl. 20 považuje soud firmu Josefa Frankla vdova a spol. za firmu zřetelně se lišící od firmy Josef Frankl, akc. společnost. Navrhovatelce jde zcela zřejmě o zákrok konkurenční, jakž plyne i z poukazu k zákonu o nekalé soutěži, avšak rejstříkový soud není povolán zabývat se touto otázkou znění firmy Josefa Frankla vdova a spol. s hlediska zákona o nekalé soutěži, neboť předpisy zákona o nekalé soutěži nebylo derogováno ani čl. 16 a 17, ani čl. 20 obch. zákona. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil soudu prvé stolice, by příslušnými příkazy zjednal nutnou změnu ve znění firmy. Důvod y: Stížnosti nelze upřítí oprávnění. Podle ustanovení čl. 26 obch. zák. jest rejstříkový soud povinen, by z úřadu zakročil pořádkovými pokutami proti tomu, kdo používá nepřislušející mu firmy ve smyslu předpisu obchodního zákona o firmách. V souzeném případě používá Josefa Franklová a Josef K. firmy, která odporuje zákonným předpisům o tvoření firem, při čemž jest arci nerozhodné, že firma ta byla rejstříkovým soudem již zapsána, ježto nikdo nemůže nabýti práv proti zákonu. Podle ustanovení čl. 17 obch. zák. musí firma veřejné obchodní společnosti obsahovati jméno nejméně